

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

โลกของเราได้ก้าวเข้าสู่ยุคที่เรียกกันว่า ยุคแห่งโลกาภิวัตน์ ซึ่งเป็นยุคที่เต็มไปด้วย วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย ทำให้มนุษย์มีความสะดวกสบายในการดำเนินชีวิตมากยิ่งขึ้น จะทำอะไรก็ทำได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพสูง ไม่เว้นแม้แต่วงการกีฬา ที่ได้มีการนำเอา หลักของวิทยาศาสตร์การกีฬาและจิตวิทยาการกีฬาเข้ามามีส่วนในการพัฒนางานการกีฬาให้ เจริญก้าวหน้ายิ่ง ๆ ขึ้นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สมรรถภาพทางจิตเป็นส่วนสำคัญอีกส่วนหนึ่งที่จะทำให้นักกีฬามีความพร้อมที่จะฝึกซ้อมหรือแข่งขันให้ได้เต็มความสามารถ ฤทธอมวงศ์ กฤษณ์เพชร (2536) ได้กล่าวถึงการเตรียมสมรรถภาพทางจิต ว่าเป็นการใช้หลักและทฤษฎีทางจิตวิทยาการกีฬา เข้ามาช่วยควบคู่กันไปด้วย เพราะความสามารถของนักกีฬาทั้งในการฝึกซ้อมหรือแข่งขัน ได้มีการ พัฒนา รูปแบบและเทคนิคต่าง ๆ ขึ้นมาก ผู้ที่เล่นกีฬาหรือนักกีฬาที่เข้าร่วมการแข่งขันได้นั้นต้องนำ หลักการทั้ง 2 ด้านนี้ มาใช้ในการฝึกซ้อมและแข่งขัน เพื่อให้ตนเองประสบความสำเร็จ และเป็น แรงจูงใจให้นักกีฬาเกิดกำลังใจในการที่จะฝึกซ้อมและแข่งขันกีฬาต่อไป

ประเทศที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านกีฬา รัฐบาลของประเทศนั้นจะส่งเสริมให้ ประชาชนหันมาสนใจการออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพที่แข็งแรงสมบูรณ์ โดยการส่งเสริมตั้งแต่ระดับเยาวชน มีการจัดสิ่งอำนวยความสะดวก ความพร้อมของบุคลากร รวมทั้งความเจริญก้าวหน้าทางวิชาการและเทคโนโลยีทางการกีฬา ทำให้ประชาชนสนใจที่จะ ออกกำลังกายและเล่นกีฬากันมากขึ้น ส่งผลให้คุณภาพชีวิต ระบบเศรษฐกิจและสังคมของ ประเทศนั้นเจริญก้าวหน้าตามไปด้วย คำกล่าวของ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี ในเรื่อง ของการกีฬาในประเทศไทย สรุปได้ว่ากีฬาเป็นหัวใจสำคัญในการที่จะสร้างบุคลากรของชาติ ถ้า ปลุกฝังกีฬาตั้งแต่วัยเด็กจะเป็นสิ่งที่ดี รัฐบาลพร้อมที่จะให้การสนับสนุนแผนการปฏิบัติที่ดี ที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่จะให้ประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนของชาติได้เล่นกีฬากันอย่างทั่วถึง ถ้า ประชาชนเล่นกีฬา สิ่งที่เราจะได้รับในเบื้องต้น คือ สุขภาพกายและจิตของคนในชาติ และพัฒนา เข้าสู่กีฬาเพื่อการแข่งขัน และสู่อาชีพจริง ๆ เมื่อเยาวชนของชาติเห็นว่าหลายคนได้สร้างชื่อเสียงให้ กับตัวเองเพราะเป็นนักกีฬา หลายคนสร้างฐานะให้กับตัวเองเพราะเป็นมืออาชีพ

จากการศึกษาลักษณะสังคมไทยที่พึงปรารถนาในอนาคต การประเมินสถานการณ์ผล การพัฒนาและสภาพปัญหาการพัฒนาการกีฬาของชาติที่ผ่านมา รวมทั้งทิศทางการพัฒนาของ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 นโยบายรัฐบาลจึงนำไปสู่การกำหนดวิสัยทัศน์ของการพัฒนาการกีฬาในช่วงแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ที่ต้องการให้

1. เด็ก เยาวชน และประชาชน ได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพ โดยใช้การออกกำลังกายและการเล่นกีฬา เพื่อให้เป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา จิตใจ สังคม และจริยธรรม

2. บุคคล ครอบครัว ชุมชน มีกีฬาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต ดูแลและเล่นกีฬาเป็นประจำ สร้างความสุขด้วยกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกาย ทั้งสร้างความเข้มแข็งให้กับครอบครัวและชุมชนด้วยการออกกำลังกายและเล่นกีฬา โดยเฉพาะ เด็ก ผู้สูงอายุ ผู้ด้อยโอกาส และผู้พิการ

3. การกีฬาได้รับการพัฒนาอย่างเต็มศักยภาพในด้านนักกีฬา บุคลากรทางการกีฬา การจัดการแข่งขัน และมาตรฐานการแข่งขัน เพื่อสร้างความสำเร็จในการแข่งขันกีฬา ซึ่งก่อให้เกิดความภาคภูมิใจในความเป็นคนไทย และความสามัคคีเป็นหนึ่งเดียว

4. กีฬาที่มีศักยภาพสามารถพัฒนาเป็นกีฬาอาชีพได้ นักกีฬา บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาเพื่อการอาชีพ มีสวัสดิการ และรายได้ที่เพียงพอที่จะดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพ มีการนำวิทยาศาสตร์การกีฬาและเทคโนโลยีการกีฬามาใช้ในการพัฒนาการกีฬาอย่างกว้างขวาง องค์การบริหารการกีฬามีความเข้มแข็งและมีเอกภาพ รวมทั้งมีกระบวนการมีส่วนร่วมของระดมสรรพกำลังและทรัพยากรจากทุกฝ่ายในสังคม เพื่อพัฒนาการกีฬาของชาติ ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (การกีฬาแห่งประเทศไทย, 2538, หน้า 4)

แต่ด้วยสภาพของสังคมที่แออัด ครอบครัวส่วนใหญ่ที่มีแต่ความยากจน ต้องทำมาหากินเพื่อความอยู่รอดของคนในครอบครัว การที่พ่อแม่มองเห็นประโยชน์หรือโอกาสของการเล่นกีฬาเพื่อร่างกายและอาจช่วยในเรื่องของฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวได้ หลายคนจึงพยายามส่งเสริมให้ลูกได้เล่นกีฬาและคาดหวังให้ลูกประสบความสำเร็จสูงสุด ดังนั้นจึงพยายามที่จะผลักดันให้ลูกได้เข้าไปเรียนในโรงเรียนที่ดี ๆ มีชื่อเสียงทางด้านกีฬา โดยเฉพาะกับโรงเรียนที่ส่งเสริมกีฬาอย่างจริงจังและมีสวัสดิการที่ดี ซึ่งเป็นโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาทั้งของรัฐบาลและเอกชน โรงเรียนเหล่านั้นจึงเป็นเป้าหมายแรกที่พ่อแม่ให้ความสนใจเป็นพิเศษ และมีความคาดหวังว่า ถ้าลูกของตนได้เข้าไปศึกษาในโรงเรียนที่มีสิ่งเหล่านี้แล้ว ก็จะช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว และทำให้ลูกมีอนาคตที่ดีได้

กีฬาฟุตบอล เป็นกีฬานานาชาติที่ได้รับความนิยมสูงสุดทั่วโลก มีผู้ชมและผู้เล่นเป็นจำนวนมากตั้งแต่ระดับเยาวชนถึงระดับประชาชนและมีรายได้จำนวนมากสำหรับนักกีฬาฟุตบอลที่มีความสามารถสูง รวมทั้งเป็นกีฬาอาชีพด้วย ในอดีตถือว่าเป็นกิจกรรมสำหรับผู้ชายเท่านั้น

ซึ่งเราทราบดีอยู่แล้วว่า แนวทางในการดำเนินชีวิต ความเชื่อถือ ระเบียบ ประเพณีของสังคม วัฒนธรรม การอบรมเลี้ยงดู มีส่วนทำให้การออกกำลังกายและการฝึกกีฬาของผู้หญิงหากเทียบกับผู้ชายแล้วยังอยู่ในปริมาณที่น้อยมาก แต่ในปัจจุบันผู้หญิงส่วนหนึ่งได้ให้ความสนใจและตั้งใจฝึกซ้อมกีฬาฟุตบอลอย่างจริงจัง เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันในระดับต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ จนประสบความสำเร็จนำชื่อเสียงสู่ตนเอง ครอบครัว และประเทศชาติ เกิดเป็นแรงจูงใจในการที่จะฝึกซ้อมและแข่งขันให้มีความแข็งแกร่งเทียบเท่ากับนักฟุตบอลชาย

การจัดการศึกษาของประเทศไทยมีส่วนสำคัญที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้หญิงโดยเฉพาะในระดับเยาวชนได้เข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและเล่นกีฬามากขึ้น ซึ่งสังเกตได้จากหลักสูตรวิชาพลศึกษาในทุกระดับ ได้บรรจุกีฬาไว้มากมายและเปิดโอกาสให้นักเรียนชายและหญิงได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาได้เท่า ๆ กัน หรือสังเกตได้จากแผนพัฒนานักกีฬาแห่งชาติในแผนที่ 1 นั้น เป็นแผนพัฒนานักกีฬาขั้นพื้นฐาน มีกลุ่มเป้าหมายที่สำคัญคือ กลุ่มนักเรียน นิสิต นักศึกษาที่อยู่ในระบบการศึกษาและเยาวชนนอกระบบโรงเรียน ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เล่นและดูกีฬาเป็นมีร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์ ให้เกิดคุณธรรม มีระเบียบวินัย มีน้ำใจเป็นนักกีฬา (แผนพัฒนานักกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 พ.ศ.2531-2539)

โรงเรียนในประเทศไทยหลายแห่งให้การสนับสนุนและมีทีมฟุตบอลที่มีชื่อเสียง พ่อแม่ที่มีลูกสนใจกีฬาชนิดนี้พยายามที่จะส่งเสริมให้ลูกได้เล่นกีฬาชนิดนี้อย่างจริงจัง เพราะนอกจากจะมีรายได้หรือทำเป็นอาชีพได้แล้วยังเล็งเห็นว่าจะเป็นที่ที่เป็นทั้งการออกกำลังกายส่วนบุคคล และร่วมกันหลายคน เป็นกีฬาที่ส่งเสริมการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์เหมาะสำหรับการใช้พัฒนาเยาวชนในชาติเพื่อให้เยาวชนรู้จักสร้างวินัย เกิดการเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ ทำให้ห่างไกล จากอบายมุข หรือสิ่งเสพติดให้โทษ เพราะปัญหาเหล่านี้ เป็นปัญหาร้ายแรงที่ส่งผลกระทบต่อคนในชาติโดยเฉพาะกับเยาวชน ดังนั้น จึงได้มีการส่งเสริมให้เยาวชนในชาติหันมาสนใจกีฬาฟุตบอลกันมากขึ้น (ประโยค สุทธิสง่า, 2541, หน้า 4) และการที่รัฐบาลมีนโยบายให้โรงเรียนในระดับมัธยมศึกษารับนักเรียนที่มีความสามารถพิเศษทางด้านกีฬาเข้ามาเป็นนักเรียนทุนหรือโครงการนักกีฬาข้างเผือก มีหลายโรงเรียนที่มีชื่อเสียงทางด้านกีฬาฟุตบอลได้ดำเนินการคัดเลือกนักกีฬาเยาวชนที่มาจากต่างจังหวัดให้เข้ามาศึกษาและเป็นนักกีฬาของโรงเรียนที่ส่วนใหญ่มีที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพฯ ทำให้มีโอกาสที่ดีในการที่จะได้ศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษา พัฒนาไปสู่การเป็นนักกีฬาทีมชาติและนักกีฬาอาชีพต่อไปในอนาคต ตรงนั้นก็จะทำให้มีแรงจูงใจอีกตัวหนึ่งที่จะทำให้คนสนใจกีฬา

ปัจจุบันโรงเรียนหลายแห่งในระดับมัธยมศึกษาของไทย นอกจากจะให้การศึกษาทางวิชาการแล้ว ยังได้ตอบสนองนโยบายของรัฐบาลในการที่จะส่งเสริมให้ผู้ที่สนใจและมีความสามารถทางด้านกีฬาได้เข้ามาศึกษาในโรงเรียนของตน ในลักษณะของโครงการทุนนักกีฬาหรือโครงการนักกีฬาข้างเผือก เพื่อสร้างชื่อเสียงและผลงานให้กับโรงเรียน โดยเฉพาะกีฬาที่เป็นที่นิยมของประชาชนมากที่สุด คือ ฟุตบอล โรงเรียนเหล่านี้ได้กลายเป็นแหล่งที่สร้างชื่อเสียงและอนาคตให้กับนักกีฬาหลายต่อหลายคน จึงทำให้เยาวชนรุ่นหลังเกิดแรงจูงใจในการที่จะเข้ามาสร้างชื่อเสียงและอนาคตให้กับตนเองบ้าง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นโรงเรียนที่มีทีมฟุตบอลชั้นนำของประเทศในระดับนักเรียน เป็นที่ยอมรับและมีผลงานมากมายในปัจจุบัน ที่ส่งเสริมเข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนักเรียน

ถึงแม้ว่าเหตุผลของการเล่นกีฬาฟุตบอลในโรงเรียนเหล่านี้ จะมีลักษณะของแรงจูงใจจากภายนอกมากระตุ้น ให้เกิดความมุ่งมั่น พยายาม ในการฝึกซ้อมและแข่งขันทางหนึ่งก็ตาม แต่จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของแรงจูงใจ พบว่า จะเกิดจากความรัก ความสนุกสนาน หรือพอใจที่ได้เรียนรู้พัฒนา (แรงจูงใจภายใน) มักจะเกิดและมีในนักกีฬานักกีฬาเก่ง ๆ ระดับสูง ๆ ขณะที่สิ่งล่อใจต่าง ๆ เช่น รางวัล เงิน ชื่อเสียง (แรงจูงใจภายนอก) ดูจะเป็นส่วนที่เกิดขึ้นภายหลัง และอาจมีผลต่อการเล่นกีฬาด้วยซ้ำ อย่างไรก็ตาม แรงจูงใจจากทั้งภายในและภายนอก มีส่วนสำคัญที่จะกระตุ้นนักกีฬาให้ทำการฝึกซ้อมและมุ่งมั่นที่จะทำให้ตัวนักกีฬามีความสามารถมากขึ้น

ถึงแม้ว่าในปัจจุบันการเล่นฟุตบอลของผู้หญิงจะยังมีน้อยกว่าผู้ชาย แต่ก็มีความนิยมมากขึ้น มีคนเข้าร่วมการฝึกซ้อมและแข่งขันมากขึ้น จากลักษณะของเพศที่แตกต่างกัน รวมทั้งวัฒนธรรมและทัศนคติของเพศกับกีฬาที่แตกต่างกัน ซึ่ง ลีเวอร์ (Lever, 1978 อ้างถึงใน นฤพนธ์ วงศ์ตุรภัทร และจิรกรณ ศิริประเสริฐ, 2540, หน้า 89-90) ได้ศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับเกมการเล่นทางพลศึกษาและการกีฬา สรุปว่า เด็กผู้ชายจะเล่นกีฬามากกว่าเด็กผู้หญิงโดยเฉพาะกีฬาากลางแจ้ง กีฬาที่มีการปะทะ ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเด็กผู้หญิงมีข้อจำกัดทางด้านร่างกายและวัฒนธรรมโดยเฉพาะวัฒนธรรมของไทยและประเทศในแถบตะวันออกกลาง นอกจากนี้แล้วระดับความสำเร็จที่เกิดขึ้น (นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรอง) จะมีผลมาจากลักษณะของแรงจูงใจด้วยหรือไม่ กล่าวคือ นักกีฬาตัวจริงและตัวสำรองมีลักษณะของแรงจูงใจที่ต่างกันหรือไม่ ที่จะทำให้มีความสามารถที่ต่างกัน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นว่า ลักษณะของแรงจูงใจในการฝึกซ้อมและแข่งขันในกีฬาฟุตบอลของนักกีฬาฟุตบอลชายและนักกีฬาฟุตบอลหญิงรวมทั้งนักกีฬาเก่ง (ตัวจริง) และเก่งน้อยกว่า (ตัวสำรอง) จะมีลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นภายในและภายนอกแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา
2. เพื่อศึกษาลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง
3. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา
4. เพื่อเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงในโรงเรียนระดับมัศึกษามีลักษณะของแรงจูงใจภายในและภายนอก ที่แตกต่างกัน
2. นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เป็นตัวจริงและตัวสำรองมีลักษณะของแรงจูงใจภายใน และภายนอก ที่แตกต่างกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบถึงลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง
2. ทำให้ทราบถึงลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นตัวจริงและตัวสำรอง
3. ทำให้ทราบถึงผลการเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจระหว่างนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิง
4. ทำให้ทราบถึงผลการเปรียบเทียบลักษณะแรงจูงใจระหว่างนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนที่เป็นผู้เล่นตัวจริงและตัวสำรอง

ขอบเขตของการวิจัย

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มุ่งศึกษาถึงลักษณะแรงจูงใจของนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาย และหญิง ได้แก่

1.1 แรงจูงใจภายใน

1.2 แรงจูงใจภายนอก

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา ที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลนักเรียนที่ดำเนินการแข่งขันโดยสำนักงานพัฒนาการกีฬาและนันทนาการ กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา รุ่นอายุ 18 ปี ประจำปีการศึกษา 2546 โดยผู้วิจัยได้เจาะจงเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลรายการ เค เอฟ ซี ลีกจำนวน 7 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน รวม 70 คน และนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนหญิงที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอล รายการ ลีก 18 ปีหญิง จำนวน 5 โรงเรียน โรงเรียนละ 10 คน รวม 50 คน

3. ตัวแปรของการวิจัย

3.1 ตัวแปรต้น คือ เพศ ได้แก่ ชายและหญิง ประเภทนักกีฬา ได้แก่ ตัวจริงและตัวสำรอง

3.2 ตัวแปรตาม คือ แรงจูงใจ

3.2.1 แรงจูงใจภายใน

3.2.2 แรงจูงใจภายนอก

ข้อจำกัดของการวิจัย

1. การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษากับนักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชายและหญิงของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษา รวม 12 โรงเรียน แบ่งเป็นชาย 7 โรงเรียน (70 คน) หญิง 5 โรงเรียน (50 คน)

2. นักกีฬาฟุตบอลที่ทำการศึกษาครั้งนี้ ตอบแบบสอบถามตามความรู้สึกรู้คิด และด้วยความเป็นจริง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลักษณะแรงจูงใจ หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของนักกีฬาฟุตบอลที่ปรากฏให้เห็นในการเล่นฟุตบอล โดยนักฟุตบอลมีลักษณะของความมุ่งมั่นที่จะเข้าร่วมการแข่งขัน ฟุตบอลให้กับโรงเรียนของตน ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้มาจากความรู้สึกภายในจิตใจที่เกิดจากความชอบ สนใจและจะมีแรงจูงใจภายนอกส่วนหนึ่งมาเป็นตัวกระตุ้นให้เขาเข้าร่วมในการฝึกซ้อม และแข่งขันกีฬาฟุตบอลด้วยอีกทางหนึ่ง

2. แรงจูงใจภายใน หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกด้วยความพึงพอใจและมีความยินดีในผลแห่งการกระทำของตน ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ แรงจูงใจแบบภายใน หมายถึง ลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นแบบภายในอย่างเดียว ไม่มีลักษณะของแรงจูงใจภายนอก และแบบภายในมากกว่าภายนอก หมายถึง ลักษณะของแรงจูงใจที่มีส่วนของแรงจูงใจภายในกับแรงจูงใจภายนอก แต่มีลักษณะของภายในมากกว่า

3. แรงจูงใจภายนอก หมายถึง การแสดงพฤติกรรมของบุคคลที่เกิดจากความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีสิ่งเร้าจากภายนอกมากกระตุ้น เช่น ของรางวัล คะแนน เงิน แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ แรงจูงใจแบบภายนอก หมายถึง ลักษณะของแรงจูงใจที่เป็นแบบภายนอกอย่างเดียว ไม่มีลักษณะของแรงจูงใจภายใน และแบบภายนอกมากกว่าภายใน หมายถึง ลักษณะของแรงจูงใจที่มีส่วนของแรงจูงใจภายนอกกับแรงจูงใจภายใน แต่มีลักษณะภายนอกมากกว่า

4. ความท้าทาย หมายถึง การที่นักกีฬาที่มีความต้องการที่จะพยายามฝึกซ้อมทักษะใหม่ที่มีความซับซ้อนและยากยิ่งขึ้น

5. ความอยากรู้อยากเห็น หมายถึง การที่นักกีฬาที่มีความต้องการที่จะพยายามฝึกทักษะที่สนใจและมักตั้งคำถามหรือข้อสงสัยในการฝึกซ้อม และค้นหาข้อควรปรับปรุง เพื่อแก้ไขทักษะของตนเองให้พัฒนายิ่งขึ้น

6. ความรู้แจ้ง หมายถึง การที่นักกีฬาที่มีความต้องการที่จะฝึกทักษะจนเกิดความเชี่ยวชาญและพิจารณาไตร่ตรองหาแนวทางในการฝึกซ้อมรวมถึงความพยายามแก้ปัญหาการฝึกด้วยตนเอง

7. การแสดงความคิดเห็นร่วมกับผู้ฝึกสอน หมายถึง การที่นักกีฬาที่มีความต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการพิจารณาแผนการฝึกซ้อม การอภิปรายร่วมแสดงความคิดเห็นในการจัดทักษะที่จะฝึกร่วมกับผู้ฝึกสอน

8. เกณฑ์มาตรฐาน หมายถึง การที่นักกีฬาที่มีความต้องการฝึกและพัฒนาทักษะของตนเองให้ใกล้เคียงหรือทัดเทียมกับมาตรฐานของกีฬาฟุตบอล โดยการนำผลการฝึกและผลการแข่งขันจากผู้ฝึกสอน มาเป็นข้อมูลในการปรับปรุงแก้ไขการฝึกของตนเอง

9. นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนชาย หมายถึง นักกีฬาฟุตบอลที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลรายการ เค เอฟ ซี ลีก รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ปี พ.ศ.2546

10. นักกีฬาฟุตบอลเยาวชนหญิง หมายถึง นักกีฬาฟุตบอลที่กำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เข้าร่วมการแข่งขันฟุตบอลรายการ ฟุตบอลลีก 18 ปี หญิง รุ่นอายุไม่เกิน 18 ปี ปี พ.ศ.2546

11. ผู้เล่นตัวจริง หมายถึง ผู้เล่นที่ได้ลงสนามแข่งขัน 11 คนแรก ในการเริ่มแข่งขัน เป็นผู้เล่นที่มีพัฒนาการจากการฝึกซ้อมได้ดีกว่าผู้เล่นตัวสำรอง

12. ผู้เล่นตัวสำรอง หมายถึง ผู้เล่นที่ไม่ได้ลงสนามแข่งขัน 11 คนแรก ในการเริ่มแข่งขัน อาจเนื่องจากมีพัฒนาการจากการฝึกซ้อมที่ช้าหรือไม่ดีเท่าที่ควร และมีหน้าที่สลับเปลี่ยนกับผู้เล่นตัวจริงระหว่างการแข่งขัน

มหาวิทยาลัยบูรพา
Burapha University